

του μέτρου κάθε ποιήματος και του ρυθμού. Ὑπερέβησαν οἱ Συλλογεῖς ἐπιτυχῶς τὰ ἐμπόδια καὶ μᾶς παρουσιάζουν ἰδικὰ μεταφράσματα μὲ ὠραίας λέξεις καὶ ἁρμονικὸν λόγον μὲ εὐήχους στίχους καὶ μὲ μέτρον καὶ ρυθμὸν πολὺ προσόμοιον μὲ τὰ τοῦ πρωτοτύπου. Τὰ ποιήματα ἔτσι ἀποκτοῦν τὴν ἰδίαν τῶν χάριν χωρὶς οὐδαμοῦ νὰ προδίδουν κάτι τὸ βεβιασμένον, ὡς συχνάκις συμβαίνει ἐπὶ μεταφρασμάτων. Ἡ ἐντύπωση εἶναι ζωηρά, ἡ χάρις ἀμείωτος καὶ διὰ τὸν γνωρίζοντα τὸ πρωτότυπον ἢ ἡδονὴ τοῦ ὠραίου νοήματος καὶ τοῦ μαγευτικοῦ λόγου πολὺ συγγενής. Αἱ ἰχνογραφικαὶ παραστάσεις ἐκφράζουν ἐπιτυχῶς τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ποιήματος. Ὁ οἶκος Teubner ἔκαμε μίαν λαμπρὰν ἐπιλογὴν μὲ τὴν παρουσίαςιν τοῦ ὠραίου αὐτοῦ τομιδίου πού τέρπει μὲ τὴν πρωτοτυπίαν, τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν τῶν ἀπαραμίλλων αὐτῶν παλαιῶν πνευματικῶν δημιουργημάτων.

ΠΑΝ. Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

Marcel Conche, *Lucrèce*. Ed. de Megare, 1981, 192 (μικροῦ σχήματος).

Ὁ γνωστός καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῶν Παρισίων I (Panthéon - Sorbonne) κ. Marcel Conche ἐξέδωκε πρό τινος τὸ ὡς ἄνω βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον παρουσιάζει κατ' ἐκλογὴν σελίδας ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ φιλοσόφου, ὡς καὶ πίνακα χρονολογιῶν, κατάλογον τῶν χειρογράφων τοῦ «De rerum Natura», ἐκδόσεις, σχόλια, μεταφράσεις, κριτικὰς ἐκδόσεις, ἔργα ἀναφερόμενα εἰς τὴν Ἐπικούρειον φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν Λουκρήτιον τοιαύτην ἀκολουθεῖ τέλος βιβλιογραφία τοῦ Λουκρητίου ὡς καὶ διάφορα ἄρθρα γραφέντα περὶ αὐτοῦ ἐν διαφόροις περιοδικοῖς, ὡς καὶ πίναξ εἰκόνων τοῦ φιλοσόφου.

Ἐν ἀρχῇ ὁ συγγραφεὺς ἐκθέτει τὸ κεφάλαιον «Θρησκεία καὶ γνῶσις», ἐρμηνεύων σαφῶς μετὰ τῶν σχετικῶν κειμένων, εἰλημμένων ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἔργου, τὰς ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένας ἐννοίας. Ἐν συνεχείᾳ ἀναγράφει τὴν «κανονικὴν» καὶ ἀπὸ τὴν «φυσικὴν φιλοσοφίαν» μνημονεύει τὸ «Σῦμπαν», «τὸν Κόσμον», τὴν «Ψυχὴν» καὶ τέλος τὴν «Σοφίαν» παραθέτων ἐν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν διδασκαλίαν μετὰ τῶν σχετικῶν χωρίων.

Γενικῶς εἰπεῖν ἢ ἐρμηνευτικὴ ὡς πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ῥωμαίου φιλοσόφου, καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας εἶναι σαφὴς καὶ ἐπιγραμματικὴ καὶ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀποτελεῖ τεκμηριωμένην ἐργασίαν, ἐν ἣ ἔνυπάρχει ἡ πλήρης ἔκτασις τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ῥωμαίου ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου.

A. Ν. ΖΟΥΜΠΙΟΣ

I. Ν. Περυσινάκη, Ἡ ἐννοία τοῦ πλοῦτου στὴν Ἱστορία τοῦ Ἡροδότου, Ἰωάννινα 1987, σ. 277.

Ἡ παροῦσα μελέτη ἀνιχνεύει τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐννοίας τοῦ πλοῦτου εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἡροδότου «Ἱστορίας Ἀπόδειξις», καὶ ἐξετάζει τὴν σημασίαν καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος: *Πλοῦτος καὶ Κοινωνία* (σ. 32-103) ἐντοπίζονται καὶ ἐξετάζονται συγκεκριμένοι ὄροι τοῦ πλοῦτου, ὡς καὶ ἀπὸ τί ἀποτελεῖται